

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

IOAN Scurtu, Povestiri adevărate – Memorii

Prof.Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Historia Magistra Vitae est !”

(“Istoria este învățătorul vieții”)

De Oratore - Marcus Tullius Cicero

Dacă marele nostru istoric, erou-revoluționar, înflăcărat patriot, cărturar Nicolae Bălcescu, ne grăia în limba dulce a Neamului nostru dacoromân spunând că: „*ISTORIA ESTE CEA DINTĂI CARTE A UNEI NAȚIUNI!*”, atunci este imperios necesar, ca a doua mărturisire, după cea de credință strămoșească, ca istoricul să fie mare patriot, mărturisitor viu de credință națională, înzestrat cu o avere de cunoștințe enciclopedică, cu o îndelungată activitate de cercetare, coroborând faptele cu realitatea, folosind rațiunea logică doar atunci când o parte din documente lipsesc, și mai ales, să recunoască întotdeauna obligația de fidelitate suverană față de ADEVĂR și Dreptate.

Istoricul „*predestinat*” trebuie să fundamenteze faptele cercetării sale întru viziunea și tradiția comuniunii sale de conștiință creștin-ortodoxă, să aibe o râvnă arzătoare și statornică pentru cunoaștere, menținerea și apărarea unității adevărului istoric, pentru ca vocația sa să devină misiune pentru Neam și autoritate stringentă pentru istoria național-universală.

„*Valoarea unei istorii cu adevărat științifice, afirma Nicolae Ceaușescu, constă în înfățișarea obiectivă a faptelor, în interpretarea lor justă, constituind astfel o oglindă a conștiinței de sine a poporului, a claselor, înmănunchind experiența de viață și de luptă a maselor și a conducătorilor.*” (cuvântare la adunarea festivă din Sala Palatului, 7 Mai 1966, la 45 de ani de la crearea PCR, cf. Ioan Scurtu - Povestiri adevărate – Memorii , p. 189-190)

Îndelungata activitate istorică, dublată tot atât de mult de vocația de Dascăl – Profesor, autoritate instituțională, dese înfruntări, confruntări cu *nevederea-orbirea* multor legefii din sfera politică, ba chiar din largul domeniu al științei l-a, îl așează pe **IOAN Scurtu** între foarte puținii **ISTORICI** din vremea de astăzi, care și-a păstrat curajul, mesajul, menirea, independența, profesionalismul, fidelitatea față de concordia Adevărului cu realitatea faptelor petrecute.

Odiseea vieții **Fiului ales** al **Dochiei-Neamț**, a **profesorului Ioan Scurtu**, cuprinsă între filele istoriei trăite și filele istoriei cercetate documentar, prinsă în mărgăritarul Memoriilor, unde strălucește șiragul celor **65** de ani de laborioasă cercetare, documentare, elaborare științifică, se respiră în Pantheonul național, prin cele **VI capitole**, ale grandioasei lucrări de **606 pagini**.

Capitolul I, trage ușor cortina *De la Copilărie la Maturitate*, lăsând să foșnească ușor, borangicul anilor care au „*trecurt ca nouri lungi pe șesuri.*” Ziua cea dintâi, care l-a înscris în Calendarul vieții pământene, grație comuniunii părinților Ileana și Costache cu Glia și cu Cerul, i-a dăruit-o Dumnezeu, ori mai precis Maica Domnului, Fiica imperială a Daciei Mari – Fecioara Maria Vlaherna Carpatina, prin Sf.M.Mc. Iacob Persul – în 27 Noiembrie 1940.

Ziua cea dintâi are o însemnătate deosebită, dar autoritatea supremă o are Ziua botezului, cea a numelui creștin, deoarece de ea depinde și ZIUA cea dintâi a vieții veșnice. Faptul că alegerea părinților dimpreună cu nunii, rudele i-au ales ocrotitor pe cel mai mare Fiu al Neamului după Mântuitorul Hristos și Fecioara Maria, IOAN Botezătorul, Profet, Martir, al doilea Înainte Mergător după Marele Zamolxe, a fost mai întâi Voia Cerului.

Ziua de botez ne motivează pentru întreaga viață, pentru întreaga creație profesională, pentru întreaga carieră, pentru marea chemare, pentru sublima alegere de a ne iubi Pământul și Cerul, respectiv Patria și Neamul, precum și sau mai presus pe Dumnezeu, Fecioara Maria și Sfinții.

Capitolul II, își deschide fereastra cu unda înmiresmată a studenției în cadrul Istoriei, care-i netezește calea de la Dochia-Neamț legată ombilical de Prințesa Dochia fiica marelui Rege Decebal, de la Muntele ei cel sfânt – **Ceahlăul** și al nostru al geto-dacilor, la Cetatea lui Bucur.

Un sprijin deosebit, cald, familial în facultate, al studentului Scurtu a fost unchiul-naș **Dumitru Almaș**, pe atunci conferențiar universitar în cadrul Facultății de Istorie – Universitatea București, cel cu care unii și mă număr printre ei, am *călătorit* virtual, făcând popasuri dragi la unele vetre istorice românești. „*Vrem a drumeți prin altădată. Nu ca să ne depărtăm de prezent. Ci ca să-i aflăm rădăcinile, temelia și mai puternic să-l zidim și mai sus să-l înălțăm.*” (Dumitru Almaș, *Popasuri la vetrele istoriei românești – partea I-Ed. Did., și Pedagogică-1981*)

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

Desigur că viața de student nu este pentru toți un continuu spectacol, o repetată sărbătoare. Calendarul istoric mai are și filele lui cernite. Așa s-a întâmplat și în Fac. de Istorie – București, cu demascările politice din 1956, când sistemul politic prin slugile sale de activiști-agitatori operau epurarea studenților ce nu cântau refrenul partidului: „Trăiască P.M.R. în frunte cu...”, precum și excluderea din învățământ a profesorilor *reacționari*, cum a fost cazul profesorului Ion Nestor.

În cadrul muncii patriotice studențești, tânărul Scurtu a prins mireasma pâinii făcând echipă cu Florina Joițescu la grâu. Eu am prins la Sibiu, la Teologie, nectarul vinului, la cules de struguri în Apoldul de Sus și de Jos, făcând tabără lirică cu poeziile genialilor Eminescu și Coșbuc.

După examenul de stat, licențiatul Ioan Scurtu a ajuns prin repartitie coleg cu foștii săi profesori, la catedra de Istorie.

„Memoriile” profesorului -istoric IOAN SCURTU sunt prin conținutul lor o formidabilă carte de adevărată istorie contemporană încă cu mulți dintre noi, dar pe care, generațiile mai tinere nu vor mai putea să o cunoască decât falsificată de strădania actualilor așa-zisi formatori de școală de istorie, pe care nu adevărul îi mână la lupta cu realitatea istorică, ci doar apriga dorință de a urca în carieră conform ”directivelor” noilor conducători politici, vremelnici așezați la cârma destinului Nației noastre.

Se întâmplă uneori, sub cupola Providenței ca unii istorici să întâlnească anumite clipe ori momente istorice.

Iată o astfel de clipă istorică a profesorului Scurtu, când s-a întâlnit cu ex-ministrul de externe Ștefan Andrei, în primăvara anului 1993, în fața Conservatorului „Ciprian Porumbescu”, când i-a făcut cunoștință cu una dintre agendele sale din portbagajul mașinii, în care se relata întâlnirea mai multor lideri de partid la Scroviștea, finalizându-se cu alegerea lui Nicolae Ceaușescu în funcția de prim-secretar al CC al PRM, unde Ștefan Andrei a fost martor.

Întâlnirea liderilor politici a avut loc în casa lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, din Cartierul Primăverii, când gazda dormea somnul de veci. Se vorbea în șoaptă să n-audă mortul pe cei vii. Se desprinde din acel moment funerar, spiritul de analiză și sinteză al Olteanului din Scornicești, intuiția lui charismatică, flerul diplomatic, inteligența nativă debordantă. Ce i-a scornit mintea atunci Scorniolteanului?!

„Ceaușescu l-a abordat mai întâi pe Ion Gheorghe Maurer, căruia i-a spus că el (Maurer) trebuie să fie ales prim-secretar al CC al PRM: a lucrat mulți ani cu Gheorghiu-Dej, are experiență politică, știe să lucreze cu oamenii, este un bun diplomat, este cunoscut pe plan internațional. Maurer a replicat că el era intelectual, iar PRM este partidul clasei muncitoare; are o anumită vârstă; nu cunoaște aparatul de partid. Cel mai potrivit este el, Ceaușescu: tânăr, curajos, energic, cu o bogată experiență în munca de partid, cunoaște activul în calitatea sa de secretar cu probleme organizatorice.

Ceaușescu nu a zis nimic și l-a abordat pe Chivu Stoica, declarându-i că el (Chivu Stoica), este cel mai îndreptățit să devină prim-secretar: este un vechi tovarăș și prieten al lui Gheorghiu-Dej, care i-a încredințat numeroase munci de răspundere și le-a îndeplinit cu succes; are origine socială sănătoasă; este cunoscut ca unul dintre fruntașii luptelor muncitorești de la Atelierele „Grivița” din 1933; are o bogată experiență politică. Chivu Stoica i-a spus că el nu este potrivit pentru o asemenea muncă, a lucrat întotdeauna sub îndrumarea lui Gheorghiu-Dej, nu avea nici o pregătire intelectuală pentru a se implica în dezbaterile din mișcarea comunistă internațională.

Apoi Ceaușescu i-a propus lui Emil Bodnăraș să devină prim-secretar al CC al PRM: are o vastă experiență politică, știe să impună disciplina de partid, așa cum a făcut-o și în armată ca ministru, este un activist curajos, dovadă fiind discuția din 1955 cu Hrușciiov când i-a cerut retragerea trupelor sovietice din România. Nici Bodnăraș nu a acceptat, declarând că el are o origine etnică încurcată, a mai fost și pe la Moscova în anii ilegalității și nu vrea să se nască discuții pe seama sa, cu consecințe negative asupra partidului.

Ultimul căruia i-a propus să fie ales prim-secretar al CC al PRM a fost Alexandru Drăghici, argumentându-i: este un activist tânăr, are o bogată experiență pe linie de partid și de stat, a dovedit energie și curaj în împrejurările grele prin care a trecut partidul. Nici Drăghici nu a acceptat, obiectivând: el este învățat să execute hotărârile partidului; în calitate de ministru de Interne a luat unele măsuri dure, care s-ar putea întoarce împotriva sa (Ceaușescu a dedus că se referea la omorârea lui Lucrețiu Pătrășcanu).

A urmat „runda a doua”. Ceaușescu i-a spus lui Maurer că s-a gândit, ar putea accepta funcția de prim-secretar, dar numai dacă „conu Jorj” rămâne în funcția de președinte la Consiliul de Miniștri; el

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

(Ceașescu) are nevoie de experiența lui Maurer pe linie guvernamentală mai ales în privința relațiilor internaționale. Maurer s-a învoit și astfel a obținut un vot extrem de important.

A mers la Chivu Stoica: el (Ceașescu) era gata să accepte funcția de prim-secretar, dar numai dacă Chivu preia președenția Consiliului de Stat; nimeni nu putea să îndeplinească ambele sarcini avute de Gheorghiu-Dej și trebuia să se facă despărțirea celor două funcții, iar Chivu să preia conducerea Consiliului de Stat. Chivu Stoica a acceptat și Ceașescu a mai obținut un vot.

Discuția cu Emil Bodnăraș s-a purtat în același ton: el (Ceașescu) acceptă funcția de prim-secretar al CC al PRM, numai dacă Emil rămâne membru al Biroului Politic și vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, pentru a se putea consulta în problemele de partid și de stat, în care el (Bodnăraș) are o bogată experiență. Bodnăraș s-a învoit, iar Ceașescu a mai primit un vot.

În sfârșit, discuția cu Drăghici: s-a gândit (Ceașescu), acceptă funcția de prim-secretar, dar numai dacă Drăghici este de acord să rămână în fruntea Ministerului de Interne; la orice schimbare de lider se produc frământări și este nevoie de o „mână de fier” care să stăpânească situația; bineînțeles să fie și în Biroul Politic, pentru a colabora cât mai strâns.

Drăghici a acceptat, astfel că Ceașescu a obținut sprijinul principalilor lideri (baroni) ai partidului. Plenara CC al PRM din 22 martie 1965 a fost o formalitate. Maurer a propus alegerea lui Ceașescu. Fără a solicita alte propuneri a pus la vot, astfel că Nicolae Ceașescu a fost ales în unanimitate în funcția de prim-secretar al CC al PRM.” (op. Citată, p. 167-168)

Observăm din aceste relatări că Nicolae Ceașescu îi cunoștea destul de bine pe colegii săi mai vârstnici. Știacapacitățile fiecăruia, pe care le-a reiterat în prima rundă, în propunerile lui spre a le măguli și vanitatea lor au făcut ca aceștia să cadă în plasa pregătită excelent, motivând delicat refuzul.

În runda a doua, Ceașescu le-a accentuat meritele, propunându-le funcții pe care ei de altfel și le doreau. Astfel, *Alea icta est! Zarurile au fost aruncate!*, cum a zis Caesar. Victoria era sigură. Alegerea lui Ceașescu, care și-a nivelat diplomatic drumul, a fost de fapt șansa României la o dezoltare greu de înțeles atunci ca și acum.

Istoricul Ioan Scurtu mai amintește și de întâlnirea cu Gheorghe Apostol, acasă la el, în Noiembrie 1994, când acesta i-a relatat discuția avută cu două zile înainte de plecarea... lui Dej. Era în compania lui Drăghici și a lui Maurer, iar acesta din urmă i-a propus lui funcția de prim-secretar. Apostol și-a încropit discursul și a rămas buimac, când la Plenară, Maurer l-a propus pe Ceașescu. A înțeles că fusese „lucrat” tovărășește. (op. citată p.169)

„Cele spuse mie de Ștefan Andrei și Gheorghe Apostol, continuă memorialistul Ioan Scurtu, conțin o doză de adevăr, dar nu s-au referit la faptul esențial: Nicolae Ceașescu era secretar al CC al PCR și membru în Biroul Politic al CC al PCR și în aceste două calități conducea sectorul organizatoric al partidului, **adică toate organizațiile regionale, precum și domeiile-cheie ale statului: Armata, Internele și Justiția. Era singurul care deținea o asemenea putere, astfel că alegerea sa în funcția de prim-secretar al CC al PRM a fost consecința acestor realități.**” (p.170)

„De-a lungul anilor m-am gândit adesea la moartea celor doi lideri politici: Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceașescu. Starea de spirit, mentalul colectiv au fost influențate decisiv de **ultimii ani de conducere a celor doi oameni politici.**” (p.170)

Desigur, la starea de spirit și la mentalul colectiv negativ a „lucrat” mult și ”profesionist” propagandistic posturile de radio din Occident: „Europa Liberă”; „Vocea Americii”; radio Koln, radio Londra etc.

Faptul că sub Ceașescu, România nu mai era datoare nimănui, decât ei înșăși, se pare că deranja puternic și s-a dovedit că în final, chiar a contat major.

„Istoria a demonstrat că cele mai dure represii s-au înregistrat în timpul lui Gheorghiu-Dej. Atunci au fost arestați sute de mii de oameni, mulți dintre aceștia au murit în închisori, inclusiv personalități precum Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu, Ion Mihalache. La Canalul Dunăre – Marea Neagră și au pierdut viața sute de oameni, fără lumânare și fără cruce. Zeci de mii de țărani au fost schingiuiți și obligați să se înscrie în Gospodăriile Agricole Colective. Aproape întreaga elită economică și o mare parte din elita intelectuală au fost distruse.” (p. 171)

Se mai putea adăuga și Elita spirituală creștin ortodoxă, cu mireni, ierarhi, călugări, monahii. Un alt fapt printre multe altele care-l onorează pe Nicolae Ceașescu a fost problema **tezaurului**, ridicată de el lui Leonid Brejnev, cu prilejul vizitei în URSS (3-11 Septembrie 1965):

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

„O altă problemă pe care noi am dori s-o ridicăm este problema **tezaurului** care se află în păstrare în Uniunea Sovietică încă din 1917... După expunerea problemei de către Bârlădeanu, Brejnev s-a arătat „uimit”, că românii mai țineau minte după 50 de ani, sugerând: „Această problemă trebuie închisă și să nu ne mai întoarcem la ea.” Nicolae Ceaușescu a intervenit ferm:

„Aș vrea ca tovarășul Maurer să spună câteva cuvinte.” După cele câteva cuvinte, premierul român a conchis: „Am deschis problema, problema rămâne deschisă.” Nicolae Ceaușescu a rezumat autoritar: „Aici este vorba de un angajament politic al Puterii Sovietice”, citându-l pe Lenin care a scris că Rusia Sovietică va restitui tezaurul poporului român. Brejnev și Kosîghin a pus problema decontărilor între România și Uniunea Sovietică.

Ceaușescu a replicat că nu este de acord cu o asemenea abordare, deoarece: „Noi am ridicat un lucru simplu: între două guverne a intervenit un acord semnat de miniștrii de finanțe de atunci; aceste valori au fost date spre păstrare, nu au fost date drept gaj în contul unei datorii. După toate normele internaționale și interne, **când dai cuiva să păstreze ceva, el este obligat să ți-l înapoieze.**” (stenograma acelei întâlniri, Arhiva Națională Istorică Centrală – Arh. NIC, fond CC al PCR, dos.124/1965)

De observat că Olteanul nostru se afla chiar în bârllogul Ursului, fără însă să schițeze vreun gest cât de incomod, cât de palid față de namila roșie flămândă de hrana atâtor țări *proletare*.

La 4 iulie 2003 s-a încheiat Tratatul privind relațiile prietenești și de cooperare dintre România și Federația Rusă. Partea rusă a refuzat reglarea problemei tezaurului prin tratat; în schimb s-a agreeat totuși constituirea unei comisii de istorici români și ruși care să studieze chestiunea. Comisia s-a întrunit pentru prima dată în perioada 19- 21 octombrie 2004, la București, copreședinții acesteia fiind atunci profesorul Ioan Scurtu, respectiv academicianul Alexandr Oganivici Ciubarian. Cu toate acestea lucrările comisiei nu au avansat foarte mult în anii ce au urmat.

Nu întâmplător unul dintre cei mai Înțelepți Români ai veacului XX, Filosoful Petre Țuțea, l-a asemuit pe Ceaușescu cu faraonul Ramses al II-lea și epoca sa.

Cu siguranță că atunci când se vor stinge urletele celor porniți să îngroape la un loc și răul dar și binele unei epoci, istoria acelor vremuri se va scrie fără patimă aducând la lumină doar ADEVĂRUL și numai ADEVĂRUL !

Anul **1965** a fost benefic și pentru profesorul Scurtu: prima deplasare afară, la Praga și revelionul la Palatul Republicii. În seara de Revelion, la ora 22,30 a sosit „*conducerea de partid și de stat*”, cu toți baronii socialiști. Mulțimea entuziasă s-a îmbulzit asupra lor. „*Am observat, mărturisește istoricul Scurtu, că Ceaușescu întindea ambele brațe spre participanți și le stângea mâinile cu putere, în timp ce Ion Gheorghe Maurer ținea pălăria într-o mână și mânușile în cealaltă, pentru a evita contactul direct cu mulțimea.*” (p.178)

Alte bile albe pentru liderul Oltean, sunt consemnate de istoricul Scurtu: spre indignarea liderilor de la Berlin și de la Moscova, Ceaușescu a stabilit relații diplomatice atât cu RFG, cât și cu RDG, a menținut relațiile cu Israelul, după agresiunea acestuia cu Egiptul, iar la sesiunea extraordinară a ONU din iunie 1967, consacrată situației din Orientul Mijlociu, Maurer a expus pe larg punctul de vedere al României, contrar celorlalte state ale Tratatului de la Varșovia în frunte cu URSS-ul, stabilind relații diplomatice cu SUA și alegerea ministrului de externe Cornel Mănescu, în funcția de președinte al Adunării Generale ONU. („*Scânteia*” din 20 sept. 1967)

La 1 Octombrie 1967, s-a publicat decretul Consiliului de Stat, semnat de Chivu Stoica, privind **reglementarea intreruperii sarcinii**, prin care se interzicea avortul femeilor care aveau mai puțin de 3 copii. Acea hotărâre curat socialistă era în deplin acord cu normele moralei creștine, cu normele tradiționale ale Neamului nostru dacoromân în milenara sa existență, dar era o gravă abatere de la drepturile omului modern, care revendica dreptul la uciderea vieții nenăscute în temeiul dreptului la propria viață a viitoarei mame !

Alte merite deosebite ale lui Ceaușescu după investirea sa în funcția de președinte al Consiliului de Stat al RSR, după Conferința Națională a PCR din 6-8 Decembrie 1967 privin noul program: „*reorganizarea vieții economice și administrative prin trecerea la descentralizare, sistematizarea localităților rurale, construcții de locuințe, promovarea unor noi forme de proprietate, bazate pe inițiativa individuală etc.*”

Prin legea din 16 Februarie 1968, privind organizarea administrativ-teritorială a României s-a renunțat la modelul sovietic – în raioane și regiuni, și s-a revenit la organizarea tradițională pe județe. Prin

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

alte legi s-au creat centrale industriale care aveau drept de decizie în domeniile lor de activitate, s-a legiferat dreptul cetățenilor de a-și construi locuințe proprietate personală, de a deschide mici întreprinderi particulare – restaurante,cofetării, frizerii, ateliere de croitorie, cismărie etc. Am fost unul dintre beneficiarii acestor decizii, putând să-mi cumpăr apartament proprietate personală.” (p. 188)

Păi și atunci unde era DICTATORUL? Trădătorii din 1989, până la cei de azi, slugoii Oculței mondiale îi spun: *odiosul dictator*, denigrând permanent toate faptele de Aur ale Epocii lui și în mod expres și pe noi, poporul cu cei câteva sute care, încă am mai rămas români și creștini.

Știam din viața trăită dar și din cercetare că Nicolae Ceaușescu a fost demn de Marii noștrii Voievozi. El nu a fost un lider deosebit, ci un mare OM de STAT. Mai știam că Nicolae Ceaușescu a fost mare patriot, că făcuse multe fapte bune pentru popor și în mod expres pentru muncitori, pentru țărani, dar nu știam pe cele atât de mari, atât de adânci, atât de înalte, care au făcut ca lumea, șefii mari de state să-i privească pe el și țara noastră cu mare admirație.

A urmat un moment admirativ tot în Epoca Ceaușescu, pentru ISTORIE, pentru istoria noastră. Nașterea revistei **MAGAZIN istoric**, sub îndrumarea lui Dumitru Almaș, adresată publicului larg, privind cultura istorică, probleme de informare, comentarii, discuții, dezbateri, diverse. Primul număr a apărut în Aprilie 1967. Tatăl meu Constantin Nistoroiu era un înfocat pasionat de istorie. Știa mare parte din cronologia istorică a lumii. S-a abonat la revista *Magazin istoric*, cu care m-am familiarizat și eu, elev fiind.

„Revista, consemnează istoricul Scurtu, a publicat documente esențiale, precum stenogramele editate de sovietici, americani și englezi privind Conferința de la Teheran din 1943, unde Stalin, Churchill și Roosevelt au pus bazele împărțirii Europei prin satisfacerea solicitărilor liderului sovietic;memorii ale unor importanți lideri politici,... 90, de ani de la proclamarea **Independenței** de stat a României, Convenția din 4 aprilie 1877, prin care Rusia garanta integritatea teritorială a României, telegrama marelui duce Nicolae adresată domnitorului Carol I, în care solicita intervenția armatei române la Plevna, unde „turcii ne cotropesc.” (ibid., p. 193)

Este demn de remarcat evenimentul celei de-a doua vizite a lui Nicolae Ceaușescu în SUA, între 4-7 Decembrie 1973 și tocmai de aceea, pentru a-i reîmprospăta valoarea esențială l-a menționat în memoriile sale profesorul Scurtu. În ziua de 4 Decembrie 1943, la dineu, Nixon a apreciat mult pe: „*distinsul nostru oaspete din seara aceasta, **dintre toți oamenii de stat din lume, a jucat unul dintre cele mai însemnate roluri ale unui om de stat de pe glob**, prin faptul că a văzut ansamblul problemelor mondiale cu care suntem confrunțați și nu numai pe acelea care implicau propria sa țară sau o altă țară, cu al cărui conducător el putea discuta într-un anumit moment. El a dat dovadă de înțelepciune și înțelegere și a contribuit enorm la deschiderea unor dialoguri care, altfel, ar fi rămas, poate, închise pentru totdeauna.*” („Scânțea” din 7 decembrie 1973, cf. Ioan Scurtu, op. cit., p. 299)

Caruselul vizitelor s-au întetit, atât cele din afară, cât și cele dinlăuntru cu alți lideri la noi. În Noiembrie 1974, Ceaușescu a primit vizita lui Henry Kissinger, secretarul de Stat al SUA, prilej cu care americanul și-a exprimat admirația deosebită față de Omul de Stat român, considerându-l „*un mare lider mondial.*” „*Ne interesează mult ideile Dumneavoastră cu privire la modalitățile concrete în care s-ar putea avansa spre o reglementare de pace și conținutul acesteia.*” (p. 300)

În 1975, Ceaușescu a fost primit de împăratul Hirohito al Japoniei, unde s-au semnat documente privind cooperarea economică, culturală, științifică. Tot în 1975 a vizitat Brazilia, Venezuela, Mexic, SUA, Londra, apoi l-a primit pe premierul francez Jaques Chirac. „*Oaspetele a pledat pentru „echilibru” între blocurile militare și necesitatea ca trupele americane să fie menținute în Europa.*” Încă de atunci sau poate mai devreme Oculța lucra de zor pentru supremația americană în Europa și în mod expres în România. Dovadă că: **Au venit americanii!**

Liderul român (Omul de Stat Nicolae Ceaușescu n.a.) a fost ferm: „prezența oricăror trupe străine, sub orice formă, nu poate să însemne nici un plus de securitate, nici un plus de independență.” (ibid., p. 301)

La 1 august 1975 s-a semnat Actul final de la Helsinki în cadrul Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa de către șefi de state și guverne din Europa, SUA, Canada. Nicolae Ceaușescu a subliniat în cuvântul său faptul că se realiza o Europa unită, „*bazată pe națiuni independente, pe colaborarea pașnică și egală în drepturi între toate statele, fără deosebire de orânduirea socială sau mărime*”, ceea ce impunea „*respect reciproc al independenței și suveranității naționale, neamestec în*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

treburile interne, deplină egalitate în drepturi a tuturor statelor și popoarelor.” („Scântea” din 2 August 1975)

Astăzi, cei care au dat lovitura de stat din Decembrie – 1989, și urmașii lor au aruncat Țara noastră în fundul prăpastiei săpate de Europa aservită Mării Finanțe, făcând-o Colonia marilor state exploatoare, interzicându-i armata, arestându-i gândirea spirituală, profanându-i Eroii, Martirii și Sfinții, pervertindu-i Clerul superior al Bisericii Ortodoxe, decimându-i Școala și Familia, amputându-i independența, frângându-i suveranitatea națională, tăinuindu-i toate drepturile, punând-o în jug și biciuind-o să cerșească pe la porțile celor care au înrobit-o.

La finele anului 1975, România avea relații diplomatice cu 125 de state și relații comerciale cu 130 de state. (*Istoria politicii externe românești în date*, p. 466)

Fiind un iubitor al neamului străbun geto-dac, Ceaușescu a semnat decretul de înființare al **Institutului de Tracologie**, „*Buletinul oficial*” nr. 57 din 7 iulie 1979, după „*eșecul Eliade*”, când șeful statului român i-a rugat pe filosofil Petre Țuțea și Constantin Noica să-l aducă în țară pe Mircea Eliade pentru a-i construi un Institut de Istoria religiilor, demne de numele savantului.

Ministrul de externe al Israelului Moshe Dayan i-a cerut șefului de stat Nicolae Ceaușescu sfaturi pentru rezolvarea crizei din Orientul Apropiat: „*Spuneți-mi ce să fac și voi face!*” Hua Guo-feng, președintele P.C. Chinez l-a apreciat enorm: „*Astăzi România se bucură de respect din partea popoarelor lumii. De ce? Din cauză că România are conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, are un partid bun, un popor bun și o armată bună.*” (*Arh. NIC, fond CC al PCR. Relații Externe*, dos. 608; 42; 65)

Regina Elisabeta a Angliei l-a așteptat în gara Victoria din Londra, l-a invitat în caleașca regală și l-a răsfățat vreme de 4 zile, onorându-l cu cea mai înaltă distincție britanică **Ordinul Bath**. Între 1965-1981, Nicolae Ceaușescu a vizitat 71 de țări, efectuând 159 de vizite, iar 64 de șefi de state și de guverne au vizitat România. „*În acei ani, intelectuali români-profesori, cercetători, muzeografi, artiști etc.-erau o prezență recunoscută și apreciată la conferințe, simpozioane și alte manifestări cultural-științifice internaționale.*”

Zeci de profesori erau invitați să țină cursuri la universități din Europa și SUA, alte zeci de cercetători efectuau stagii de documentare în străinătate finanțate de guvernul de la București sau beneficiind de burse oferite de alte state. Este semnificativ faptul că în 1980 funcționau lectorate de limba, literatură și civilizația românească în 36 centre universitare, iar în instituțiile de învățământ superior din România studiau tineri proveniți din 58 de state.” (Ioan Scurtu, op. cit., p. 308-310)

În luna August 1980 s-a desfășurat la București Congresul Internațional de Științe Istorice. După ce statul socialist i-a înlesnit cumpărarea unei locuințe proprietate personală în *Drumul Taberei*, a venit binecuvântarea cerului peste familia profesorului Scurtu. Doamna Paula – Georgeta Scurtu, profesor de Istorie, i-a dăruit un băiat Ioan-Alexandru în 12 Iunie 1973, iar 3 ani mai târziu pe 18 Martie 1976, i-a dăruit-o pe Georgiana-Margareta. Anul 1981 i-a oferit prin concurs binețeles postul de conferențiar.

A elaborat, pe lângă o serie de tratate de Istorie și Manuale pentru școli, licee și facultăți, lucrarea *Probleme fundamentale ale Istoriei României*, bucurându-se deplin de respect și apreciere până în Ianuarie 1990, când ministrul Șora a smuls din învățământ, din sânul istoriei naționale disciplina profesorului.

Alți **șorani** au reușit apoi să scoată definitiv Istoria națională din Școală urgentă din România.

Vizitând mănăstirea Tismana, un călugăr i-a arătat peștera în care din ordinul mareșalului Antonescu, Conducătorul statului, a fost depozitat aurul Băncii Naționale a României în 1944. El n-a avut „*curajul*” de a trăda Patria, ca diplomatul Titulescu dând aurul rușilor-sovietici.

La Scornicești l-a impresionat biserica construită din ordinul expres al lui Ceaușescu, locul unde și-a înmormântat părinții după tipicul tradițional ortodox, în plină propagandă ateistă. Apoi, împreună cu unchiul și nașul său a mai scris *Itinerare patriotice*, cu un larg ecou admirativ.

Oculă internațională a lucrat non stop pentru aplicarea principiului dominoului: înlăturarea succesivă a regimurilor socialist-totalitare din statele europene între 24 August – 22 Decembrie 1989. Ultimul a căzut regimul Ceaușescu, mai ales că a *îndrăznit* precum Adolf Hitler, să achite datoria externă a României, chiar înainte de termen.

După aproape 35 de ani de rupturi, peticiri, căderi, prăbușiri, frângeri, înfrângeri, înrobiri, aceeași Oculă care orchestrează tot răul lumii, binele ei și-al slugoilor ce s-au vândut, a declanșat „*războiul nevăzut*” punând România creștină în cumpăna descumpănirii, a prăbușirii.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

„Discuțăm astăzi, ne avertizează marele Diplomat naționalist Călin Georgescu, de un război dus la nivelul minții. Este purtat de marile corporații și de politica neoliberală, care au creat și mențin în continuare criza.” (Călin Georgescu, *Cumpăna României*, Ed. Christiana, Buc. 2016)

Am zăbovit mai mult la acest episod al Epocii Ceaușescu, consemnat de mărturisitorul nostru, Fiu al Dochiei-Neamț, deoarece Ioan Scurtu nu e un istoric oarecare. În Galeria meritorie a ISTORICILOR poporului român, Ioan Scurtu își are locul său de onoare.

Aceste *Memorii – Povestiri adevărate*, provoacă uimire, fascinație privind sentimentul de participare directă/ indirectă (cercetare) la ISTORIE în momentele ei majore de flexiune – inflexiune. În lucrarea monumentală profesorul – istoric Ioan Scurtu a reușit deplin să ne aducă prin mărturisirile sale, ca în fața unei oglinzi pentru un segment al Istoriei naționale: oglinda unui trecut care, continuând în timp a devenit prezent; și care, cercetat cu luare-aminte, cu înțelegere și limpezire românească, încântă, uimește și impune respectul mult și binemeritat.

Pentru cei care cunosc cât de mult am scris și am suferit pentru toți cei prizoniți în temnițele comuniste cărora le port nu numai un enorm respect dar veșnică recunoștință pentru sacrificiul suprem adus față de demnitatea acestei Nații, există riscul să se întrebe de ce m-am aplecat cu atâta respect față de realizările dictatorului NICOLAE CEAUȘESCU, așa cum sunt ele prezentate în Memoriile marelui istoric IOAN SCURTU.

Răspunsul este simplu: îmi doresc să regăsim ADEVĂRUL renunțând la șabloanele ce ne-au făcut să pierdem CALEA, să ne rupem de manipulările odioase ce ne-au determinat să luăm decizii crezând că LIBERTATEA vine odată cu renunțarea la obligațiile de a ne iubi pământul și chiar ”sărăcia de acasă” dar care este singura rămasă ”a noastră” !

Mă plec cu aleasă prețuire în fața verticalității istoricului care are puterea să arate, la ceasul MEMORIILOR, viața reală așa cum a știut să o construiască și să o înțeleagă !

GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU

+ Sf. Ier. Mc. Teodosie de la Mănăstirea Brazi, mitropolitul Moldovei